

Justitieutskottets betänkande

1982/83: 36

om skyndsamt förfarande i skattebrottmål (prop. 1982/83: 134 jämte motion)

Propositionen m. m.

I proposition 1982/83:134 har regeringen (justitiedepartementet) efter hörande av lagrådet föreslagit riksdagen att anta genom propositionen framlagda förslag till

1. lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69),
2. lag om ändring i förvaltningsprocesslagen (1971:291).

Rörande propositionens huvudsakliga innehåll hänvisar utskottet till vad som anförs i det följande under rubriken Utskottet på s. 4.

I samband med propositionen behandlar utskottet den med anledning av propositionen väckta motionen 1982/83:2311 av Per-Olof Strindberg m. fl. (m). Motionsyrkandet redovisas på s. 4.

De vid propositionen fogade lagförslagen har följande lydelse.

1 Förslag till

Lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69)

Härigenom föreskrivs att i skattebrottslagen (1971:69) skall införas tre nya paragrafer, 15–17 §§, av nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

15 §

Har ett mål om brott enligt denna lag samband med en fråga om skatt eller avgift som är anhängig vid en förvaltningsdomstol eller en förvaltningsmyndighet, får handläggningen av brottmålet vila i avvaktan på utgången i skatte- eller avgiftsfrågan endast om det är av avgörande betydelse för prövningen av målet att den frågan avgörs först.

16 §

En fråga om skatt eller avgift som är anhängig vid en förvaltningsdomstol eller en förvaltningsmyndighet skall där handläggas med förtur, om handläggningens resultat är av väsentlig betydelse för en förundersökning angående brott enligt denna lag eller ett åtal för sådant brott.

Åklagaren skall se till att den domstol eller myndighet som avses i första stycket underrättas om sådana omständigheter som kan vara av betydelse för frågan om förtursbehandling.

17 §

Förvaltningsmyndigheter som handlägger frågor om skatter eller avgifter skall göra anmälan till åklagaren så snart det finns anledning att anta att brott enligt denna lag har begåtts. Detta gäller dock inte om det kan antas att brottet inte kommer att medföra påföljd enligt denna lag eller om anmälan av annat skäl inte behövs.

2 Förslag till

Lag om ändring i förvaltningsprocesslagen (1971: 291)

Härigenom föreskrivs att 9 och 48 §§ förvaltningsprocesslagen (1971: 291) skall ha nedan angivna lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*9 §¹

Förfarandet är skriftligt.

I handläggningen får ingå muntlig förhandling beträffande viss fråga, när det kan *antagas* vara till fördel för utredningen.

I handläggningen får ingå muntlig förhandling beträffande viss fråga, när det kan *antas* vara till fördel för utredningen *eller främja ett snabbt avgörande av målet*.

I kammarrätt, försäkringsrätt, länsrätt och den mellankommunala skatterätten skall muntlig förhandling hållas, om enskild som för talan i målet begär det samt förhandlingen ej är obehövlig och ej heller särskilda skäl talar mot det.

48 §

Den som för talan i mål får anlita ombud eller biträde.

Visar ombud eller biträde oskicklighet eller oförstånd eller är han eljest olämplig, får rätten avvisa honom som ombud eller biträde i målet.

Visar ombud eller biträde oskicklighet eller oförstånd eller är han eljest olämplig, får rätten avvisa honom som ombud eller biträde i målet. *Rätten får också förklara honom obehörig att brukas som ombud eller biträde vid rätten antingen för viss tid eller tills vidare.*

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1983.

¹ Senaste lydelse 1979: 167.

Motionen

I motion 1982/83:2311 av Per-Olof Strindberg m. fl. (m) hemställs att riksdagen beslutar att 15 § i förslag till lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69) skall utgå.

Utskottet

Inledning

Det tar ofta lång tid från det att brott mot skatte- och avgiftsförfattningar (skattebrott) begås till dess att frågan om ansvar för brottet avgörs slutligt. Detta problem har behandlats av brottsförebyggande rådet i samband med den översyn av lagstiftning mot organiserad och ekonomisk brottslighet som pågått inom rådet. Rådet lade år 1978 fram promemorian (BRÅ PM 1978:6) Förslag rörande förtursregler i vissa skattemål och år 1982 promemorian (BRÅ PM 1982:1) Skattebrott och skattemål. Promemoriorna har remissbehandlats.

De förslag som läggs fram i propositionen grundas på promemoriorna och remissbehandlingen av dem. Vissa förslag i promemorian Skattebrott och skattemål, bl. a. om en samordning av skatte- och skattebrottsprocessen, övervägs f. n. ytterligare av kommissionen (Ju 1982:05) mot ekonomisk brottslighet.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås olika lagstiftningsåtgärder som siktar till att avgöranden i skattebrottmål skall kunna nås snabbare än f. n.

I detta syfte föreslås att det i skattebrottslagen (1971:69) införs en regel som begränsar möjligheterna att vilandeförklara skattebrottmål i avvaktan på utgången av en skatteprocess.

Vidare föreslås att det i skattebrottslagen tas in vissa föreskrifter om att beskattningsfrågor som har samband med misstanke om skattebrott skall handläggas med förtur både inom skatteförvaltningen och vid de allmänna förvaltningsdomstolarna, om resultatet av handläggningen är av väsentlig betydelse för det straffrättsliga förfarandet. Åklagaren föreslås få en skyldighet att se till att den myndighet som har att tillämpa förtursregeln hålls underrättad om att ett straffrättsligt förfarande pågår.

En regel föreslås också om en generell skyldighet för myndigheterna på skatte- och avgiftsområdet att göra anmälan till åklagare så snart det finns anledning att anta att brott enligt skattebrottslagen har begåtts.

Slutligen föreslås vissa ändringar i förvaltningsprocesslagen (1971:291) som syftar till att åstadkomma en effektivare processledning i skattemålen och därigenom förkorta handläggningstiderna i dessa mål.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 juli 1983.

Vilandeförklaring av skattebrottmål

Gällande ordning

En grundprincip för all handläggning vid de allmänna domstolarna är att handläggningen skall äga rum utan onödiga dröjsmål och att målen skall avgöras så snart som möjligt. Möjligheterna att låta mål vila regleras i princip uttömmande i 32 kap. 5 § rättegångsbalken. Enligt den bestämmelsen får ett mål förklaras vilande bl. a. om det är av synnerlig vikt för prövningen av målet att en fråga som är föremål för annan rättegång eller behandling i annan ordning avgörs först.

Enligt praxis har de allmänna domstolarna i skattebrottmål ofta tillämpat den ordningen att, om ett skattemål med nära anknytning till brottmålet varit anhängigt vid en skattedomstol, brottmålet fått vila i avvaktan på att skattemålet avgjorts slutligt. Denna praxis, som har stöd i bl. a. förarbetena till skattebrottslagen (se prop. 1971:10 s. 247 f) och ett äldre avgörande av högsta domstolen (NJA 1934 s. 88), hänger samman med hur det centrala skattebrottet skattebedrägeri är utformat. Detta brott är nämligen konstruerat som ett s. k. effektdelikt, vilket i huvudsak innebär att det måste visas att den misstänkte genom oriktig uppgift tillfogat det allmänna en ekonomisk skada – i form av uteblivna skatter eller avgifter. För att det i brottmålet skall kunna konstateras att en sådan skada uppstått har det oftast ansetts nödvändigt att avvakta en lagakraftäggande dom i skattemålet.

Det finns emellertid inte någon generell skyldighet för en allmän domstol att följa en allmän förvaltningsdomstols skatterättsliga bedömningar i ett skattemål, även om förvaltningsdomstolarnas avgöranden – särskilt sådana som är till fördel för den tilltalade – har en betydande genomslagskraft i praktiken. I det fall att skatteprocessen mynnat ut i ett konstaterande att skattskyldighet inte föreligger är dock brottmålsdomstolen så till vida bunden av en förvaltningsdomstols ställningstagande att den i princip inte kan döma till ansvar för skattebedrägeri. Det händer däremot inte sällan att en allmän domstol ogillar ett åtal för skattebedrägeri trots att det i skatteprocessen slagits fast att skattskyldighet föreligger; detta kan bero på att den allmänna domstolen har en avvikande uppfattning i frågan om skattskyldigheten eller att den funnit förutsättningarna för en fällande dom brista i fråga om de subjektiva brottsrekvisiten.

Det förflyter ofta lång tid från det att ett skattebrott begås till dess att frågan om ansvar för brottet kan tas upp till avgörande i tingsrätten. En viktig förklaring till tidsutdräkten anses ligga i den praxis i fråga om vilandeförklaring av dessa mål som har beskrivits i det föregående.

Det kan nämnas att resningsförfarandet och reglerna i lagen (1974:515) om ersättning vid frihetsinskränkning kan bli tillämpliga om ett skattebrottmål avgjorts innan motsvarande skattemål avgjorts slutligt och detta resulterat i en oriktig dom i ansvarsfrågan.

Förslag

I propositionen föreslås att det i skattebrottslagen tas in en ny 15 § som innebär att, om ett mål om brott enligt lagen har samband med en fråga om skatt eller avgift som är anhängig vid en förvaltningsdomstol eller en förvaltningsmyndighet, handläggningen av brottmålet får vila i avvaktan på utgången i skatte- eller avgiftsfrågan bara om det är av avgörande betydelse för prövningen av målet att den frågan avgörs först. Regeln är avsedd att komplettera de allmänna bestämmelserna om vilandeförklaring i 32 kap. 5 § rättegångsbalken i de aktuella situationerna.

Departementschefen uttalar (prop. s. 14) att de allmänna domstolarna i avsevärt större utsträckning än f. n. bör göra en prövning i varje enskilt skattebrottmål av i vilken mån en pågående skatteprocess bör hindra att brottmålet avgörs. Bestämmande för rättens bedömning bör vara hur stora möjligheterna är att resultatet av de olika skedena i skatteprocessen kan komma att påverka ansvarsdelen. Beroende på utfallet av denna bedömning kan enligt departementschefens mening den allmänna domstolen i vissa fall döma i brottmålet redan före länsrättens dom i skattemålet, i en del fall se sig nödsakad att invänta länsrättens och kanske även kammarrättens dom och i andra fall komma till att ett lagakraftvunnet avgörande i skattefrågan måste avvaktas.

I motion 2311 anförs att det inte får förekomma tvivel om riktigheten hos en dom i skattebrottmål. Det får enligt motionärernas mening aldrig uppkomma situationer där en person först fälls för skattebrott och sedan vinner i skattemålet. Med hänsyn till att risker från rättssäkerhetssynpunkt enligt motionärerna kan uppkomma med regeringens förslag bör detta enligt deras mening inte genomföras, särskilt som det finns anledning att anta att kommissionen mot ekonomisk brottslighet inom en snar framtid kommer att presentera ett heltäckande förslag på området. Motionärerna erinrar vidare om att redan gällande rättspraxis torde medge att skattebrottmålet avgörs i de fall där utgången i skattemålet är helt klar. Enligt motionärernas uppfattning är denna situation den enda där det bör vara tillåtet att avgöra skattebrottmålet före skattemålet.

Utskottets överväganden

Utskottet vill inledningsvis framhålla det angelägna i att man kommer till rätta med de långa handläggningstider som ofta förekommer i skattebrottmål. Som utskottet uttalade våren 1982 (JuU 1981/82:28 s. 7 f) är det från flera utgångspunkter olyckligt med de långa tider som löper tills det föreligger ett avgörande i skattebrottmålen. En väsentlig förklaring till de nuvarande förhållandena är att domstolarna oftast inte anser det vara möjligt att pröva ansvarsfrågan innan motsvarande skattefråga slutligt avgjorts.

Det står enligt utskottets mening klart att den allmänna domstolen i många fall bör kunna avgöra skattebrottmålet på ett tillräckligt säkert underlag utan att behöva avvakta ett lagakraftvunnet avgörande i skatte-

målet, och det är uppenbart att man i syfte att främja snabbheten i brottmålsförfarandet bör ta till vara dessa möjligheter. Som departementschefen säger krävs det dock lagstiftningsåtgärder för att ändra nuvarande praxis. Förslaget i propositionen är enligt utskottets mening ägnat att tillgodose detta syfte.

I propositionen (s. 12–15) lämnas en utförlig redogörelse för möjligheterna att med den föreslagna ordningen i olika fall avgöra ett skattebrottmål utan hinder av ett samtidigt pågående skattemål. Utskottet kan ansluta sig till departementschefens uttalanden härvidlag, och utskottet konstaterar att effekterna av förslaget inte, såsom motionärerna befarar, innebär risker från rättssäkerhetssynpunkt.

Behovet av åtgärder som kan bidra till att nedbringa handläggningstiderna i skattebrottmål är stort. F. n. överväger kommissionen mot ekonomisk brottslighet bl. a. den komplicerade frågan om ett sammanförande av brottmålsförfarandet och själva beskattningsförfarandet. Att ett förslag i denna fråga sålunda övervägs bör emellertid inte hindra att man nu vidtar de i detta avsnitt behandlade av regeringen föreslagna åtgärderna, särskilt som de mera omedelbart kommer att ha gynnsamma effekter på snabbheten i förfarandet i skattebrottmål.

Med dessa uttalanden avstyrker utskottet bifall till motionen och tillstyrker bifall till propositionen i denna del.

Underrättelse om misstänkt skattebrottslighet

I propositionen föreslås en regel om generell skyldighet för myndigheterna på skatte- och avgiftsområdet att göra anmälan till åklagare så snart det finns anledning att anta att brott enligt skattebrottslagen har begåtts.

Rörande gällande ordning och pågående reformarbete på området vill utskottet hänvisa till uppgifter i en inom utskottets sekretariat upprättad promemoria som fogas till detta betänkande som *bilaga*.

Förslaget i propositionen tas upp som en ny 17§ i skattebrottslagen. Paragrafen innebär att förvaltningsmyndigheter som handlägger frågor om skatter eller avgifter skall göra anmälan till åklagaren så snart det finns anledning att anta att brott enligt denna lag har begåtts. Enligt paragrafen gäller detta dock inte om det kan antas att brottet inte kommer att medföra påföljd enligt skattebrottslagen eller om anmälan av annat skäl inte behövs. Av propositionen (s. 27 f och 40 f) framgår att förslaget i huvudsak är förestavat av angelägenheten av att de brottsutredande organen så snart som möjligt får kännedom om misstänkt skattebrottslighet oavsett vilken typ av skatt eller avgift misstanken rör.

Enligt utskottets mening måste åtgärder för att förkorta tiden från det att ett skattebrott har begåtts till dess att frågan om ansvar för brottet kan avgöras sättas in på flera olika plan. Inte minst viktigt är att försöka förbättra samarbetet mellan de myndigheter som på olika stadier och i

skilda hänseenden har att handlägga frågor som hänger samman med skattebrottet. Vad man här särskilt bör sörja för är att de brottsutredande myndigheterna så snart som möjligt av myndigheterna på skatte- och avgiftsområdet får underrättelse om misstänkt brottslighet.

Förslaget i propositionen om en regel om anmälningsskyldighet vid misstanke om brott enligt skattebrottslagen är enligt utskottets mening ägnat att förbättra kommunikationerna mellan myndigheterna i detta hänseende. Utskottet ställer sig i enlighet med det nyss sagda bakom regeringens förslag och tillstyrker att det genomförs.

Utskottet vill i sammanhanget dock, under hänvisning till uppgifterna i den till detta betänkande fogade bilagan, i linje med vad departementschefen uttalar i propositionen (s. 27) peka på att det kan finnas anledning att närmast från lagteknisk synpunkt ompröva den här behandlade regleringen. Detta kan bli aktuellt som ett resultat av övervägandena med anledning av den av brottsförebyggande rådet framlagda promemorian (BRÅ PM 1982:6) Informationsutbyte mellan myndigheter – författningsförslag och remissbehandlingen av den.

Utskottet vill också, såsom departementschefen gör på s. 40 i propositionen, erinra om att det får ankomma på riksskatteverket att efter samråd med berörda myndigheter förorda lämpliga rutiner för den i den nya paragrafen föreskrivna anmälningsskyldigheten. Särskild uppmärksamhet bör därvid riktas mot frågan om hur bl. a. taxeringsnämnderna skall förfara vid misstanke om skattebrott.

Övrigt

I övrigt föranleder propositionen inget uttalande från utskottets sida.

Utskottets hemställan

Utskottet hemställer

1. beträffande *vilandeförklaring av skattebrottmål* att riksdagen med avslag på motion 1982/83: 2311 antar det genom proposition 1982/83: 134 framlagda förslaget till lag om ändring i skattebrottslagen (1971: 69) såvitt gäller 15 §,
2. att riksdagen antar det under moment 1 nämnda lagförslaget i den mån det inte omfattas av utskottets hemställan ovan,
3. att riksdagen antar det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i förvaltningsprocesslagen (1971: 291).

Stockholm den 10 maj 1983

På justitieutskottets vägnar

LISA MATTSON

Närvarande: Lisa Mattson (s), Eric Jönsson (s), Karin Söder (c), Arne Nygren (s), Björn Körlof (m), Hans Pettersson i Helsingborg (s), Helge Klöver (s), Arne Svensson (m), Gunilla André (c), Sven Munke (m), Hans Petersson i Röstånga (fp), Lars-Erik Lövdén (s), Hans Göran Franck (s), Inger Wickzén (m) och Birthe Sörestedt (s).

Reservation

Vilandeförklaring av skattebrottmål (mom. 1)

Björn Körlof (m), Arne Svensson (m), Sven Munke (m) och Inger Wickzén (m) anser

dels att den del av utskottets yttrande som börjar på s. 6 med "Utskottet vill" och slutar på s. 7 med "denna del" bort ha följande lydelse:

Utskottet vill inledningsvis framhålla det angelägna i att man kommer till rätta med de långa handläggningstider som ofta förekommer i skattebrottmål. Som utskottet uttalade våren 1982 (JuU 1981/82: 28 s. 7 f) är det från flera utgångspunkter olyckligt med de långa tider som löper tills det föreligger ett avgörande i skattebrottmålen. Den i propositionen föreslagna regeln om vilandeförklaring av skattebrottmål syftar till att påskynda handläggningen av dessa mål. Utskottet ställer sig självfallet bakom detta syfte.

Utskottet anser emellertid att regeringens förslag innebär allvarliga risker för att hänsynen till rättssäkerheten åsidosätts i skattebrottmålen. Endast i de fall där utgången i skattemålet är helt given bör skattebrottmålet kunna avgöras utan hinder av att motsvarande skattemål inte avgjorts slutligt. Redan nu gällande praxis torde också medge att skattebrottmål avgörs i dessa fall. Mot denna bakgrund och med hänsyn till att kommissionen mot ekonomisk brottslighet inom en snar framtid kan antas komma att lägga fram förslag som tar sikte på en snabbare handläggning av både skattefrågan och ansvarsfrågan, tillstyrker utskottet bifall till motionen och avstyrker bifall till propositionen i denna del.

dels att utskottets hemställan under moment I bort ha följande lydelse:

1. beträffande *vilandeförklaring av skattebrottmål*
att riksdagen med bifall till motion 1982/83:2311 avslår det genom proposition 1982/83:134 framlagda förslaget till lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69) såvitt avser 15 §.

Promemoria angående föreskrifter om underrättelse om brottsmisstanke på skatte- och avgiftsområdet m. m.*Gällande ordning*

Skatte- och avgiftsområdet utgör ett av de få områden av den offentliga förvaltningen där det f. n. finns regler om skyldighet för en myndighet att anmäla misstanke om brott till polis eller åklagare. Bestämmelser om anmälningsskyldighet finns i 43 § taxeringskungörelsen (1957:513), 22 § sjömansskattekungörelsen (1958:301), 66 § uppbördskungörelsen (1967:626), 26 § mervärdesskattekungörelsen (1968:431), 9 kap. 1 § fastighetstaxeringsförordningen (1979:1193) och 1 § förordningen (1982:1239) om skyldighet för riksförsäkringsverket att göra åtalsanmälan vid misstanke om vissa brottsliga förfaranden.

Genom nyss angivna regler kan en mycket stor del av skatte- och avgiftsområdet sägas vara omfattat av författningsreglerad skyldighet för myndigheter att underrätta de brottsbekämpande myndigheterna vid misstanke om brott inom området. Brott beträffande de s. k. punktskatterna omfattas inte av någon författningsreglerad anmälningsskyldighet av det aktuella slaget; riksskatteverket, som är beskattningsmyndighet i fråga om nästan alla punktskatter, har emellertid utarbetat interna anvisningar om åtalsanmälningar som omfattar även brott av detta slag. I praktiken är det därför inom det egentliga skatte- och avgiftsområdet endast några få brott som inte omfattas av någon form av reglerad anmälningsskyldighet.

I sammanhanget kan nämnas att brott enligt lagen (1982:1006) om avdrags- och uppgiftsskyldighet beträffande vissa uppdragsersättningar inte omfattas av någon anmälningsskyldighet. Detsamma gäller brott som rör prisregleringsavgifterna på jordbrukets och fiskets område, beträffande vilka avgifter statens jordbruksnämnd är kontrollmyndighet.

Den nuvarande regleringen av anmälningsskyldighet på skatte- och avgiftsområdet omfattar inte enbart brott enligt skattebrottslagen utan även brott enligt andra författningar – straffbestämmelser som ofta är subsidiära till skattebrottslagens regler. Också brott enligt taxeringslagen (1956:623), lagen (1958:295) om sjömansskatt, uppbördslagen (1953:272), fastighetstaxeringslagen (1979:1152) och lagen (1959:552) om uppbörd av vissa avgifter enligt lagen (1981:691) om socialavgifter faller sålunda under reglerna om anmälningsskyldighet.

Anmälningsskyldigheten enligt de nuvarande bestämmelserna på skatte- och avgiftsområdet skall i samtliga fall fullgöras gentemot åklagare. I bestämmelserna har inte uppställts något uttryckligt krav på skyndsamhet vid anmälan; bestämmelserna har i samtliga fall den innebörden att, om anledning till misstanke om brott av det aktuella slaget uppkommer, anmälan därom skall göras till åklagaren.

Anmälningsskyldigheten gentemot åklagare omfattar inte alla myndigheter på skatte- och avgiftsområdet som kan tänkas få del av misstankar om brott av de ifrågavarande slagen. Vissa myndigheter har i stället ålagts en skyldighet att lämna de upplysningar som kan ha betydelse för denna anmälningsskyldighet till en annan myndighet som omfattas av anmälningsskyldigheten eller som i sin tur har att lämna uppgifter av det aktuella slaget till en annan myndighet. Detta gäller taxeringsnämnden, fastighetstaxeringsnämnden, sjömansskattekontoret (som ingår i riksskatteverkets organisation) och lokala skattemyndigheten; anmälningsskyldigheten gentemot åklagare enligt de olika bestämmelserna i dessa fall åvilar skattechefen, av riksskatteverket särskilt förordnad tjänsteman, länsstyrelsen eller riksförsäkringsverket.

Reglerna om anmälningsskyldighet är intagna i regeringsförfattningar. Detta ligger i linje med vad som kom till uttryck vid skattebrottslagens införande (se prop. 1971: 10 s. 276).

Pågående reformarbete

Punktskatteutredningen (Fi 1970: 57) lade år 1981 fram slutbetänkandet (SOU 1981: 83 och 84) Punktskatter och prisregleringsavgifter. Utredningen föreslår bl. a. en förordning om punktskatter och prisregleringsavgifter som innehåller en regel om anmälningsskyldighet i fråga om misstanke om brott på området. Utredningens förslag har remissbehandlats och övervägs f. n. i regeringskansliet.

I den nyligen till regeringen överlämnade promemorian (BRÅ PM 1982:6) Informationsutbyte mellan myndigheter – författningsförslag, som utarbetats inom ramen för den översyn av lagstiftning mot organiserad och ekonomisk brottslighet som pågått inom brottsförebyggande rådet, föreslås en generellt tillämplig lag om uppgiftslämnande mellan myndigheter i brottsbekämpande syfte. Förslaget innebär bl. a. att en myndighet i princip skall vara skyldig att underrätta polis eller åklagare, om myndigheten får misstanke om att ett brott har begåtts inom dess ansvarsområde. Med brott inom myndighetens ansvarsområde avses enligt förslaget brott mot myndighetens intressen i en vid bemärkelse, alltså såväl de särskilda samhällsintressen som myndigheten är satt att företräda som de intressen av privaträttslig karaktär som myndigheten har att bevaka. På skatte- och avgiftsområdet innebär detta sålunda att varje myndighet här får en underrättelseskyldighet – med vissa angivna undantag – gentemot polis eller åklagare vid misstanke om brott av alla slag som kan sägas rikta sig mot detta område och alltså oavsett om gärningen faller under skattebrottslagen eller inte. Avsikten är med andra ord att den föreslagna underrättelseskyldigheten i princip skall vara heltäckande i fråga om brott inom skatte- och avgiftsområdet.

En väsentlig utgångspunkt för förslaget i promemorian om en generell författningsreglering av uppgiftslämnande mellan myndigheter i brottsbe-

kämpande syfte är att uppgifter kan lämnas på ett så tidigt stadium som möjligt. Kravet på ett skyndsamt förfarande kommer till uttryck på olika sätt i den föreslagna regleringen. Regleringen avser uppgiftslämnande från myndigheter, inte från enskilda tjänstemän som sådana.

I promemorian föreslås också en särskild förordning om uppgiftslämnande från myndigheter på skatteområdet i brottsbekämpande syfte. Förordningen kan sägas innehålla tillämpningsregler på skatteområdet till den föreslagna generellt tillämpliga lagen. Förordningen innebär att den nuvarande regleringen av olika frågor som hänger samman med själva anmälningsskyldigheten gentemot åklagare behålls i allt väsentligt oförändrad. Bl. a. föreslås att taxeringsnämnden även i fortsättningen skall vara undantagen från skyldigheten att vända sig direkt till åklagare och att dess ordförande – liksom f. n. – i stället skall underrätta lokala skattemyndigheten.

Promemorian remissbehandlas f. n.